

www.galarna.si

Kinley MacGregor: *Master of Desire*

Prevod: Maša Zupančič

Copyright © 2001 by Sherrilyn Kenyon

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano
uprizorjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem,
javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega
dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku,
vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim
dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

MACGREGOR, Kinley

Mojster poželenja / Kinley MacGregor ; prevod Maša
Zupančič. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2016.

- (Bratovščina meča ; knj. 1)

Prevod dela: Master of desire

ISBN 978-961-6982-45-0 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 86273281

Kinley MacGregor

MOJSTER POŽELENJA

Bratovščina meča: 1. knjiga

Prevod:

Maša Zupančič

Za štiri najpomembnejše moške v mojem življenju.

Tebi, Monique, se zahvaljujem za trdo delo, ki si ga opravila, bistroumnost in razumevanje (ter glas razuma po telefonu, kadar potrebujem nasvet) – neverjetna si in občudujem te! In tebi, Nancy, ker si neusahljiv vir spodbud in modrih nasvetov ter preprosto čudovita v vseh pogledih.

Zahvaljujem se najdražjim prijateljicam, brez katerih bi bila za vedno izgubljena: Rickey, Deb, Cathy, Lauri, Diani in Rebeci. Posebna zahvala gre tudi Valerie Walton iz IEI.

Največjo zahvalo pa seveda dolgujem čudoviti mami. Hvala, mama, rada te imam.

Resnično sem blagoslovljena, ker ste del mojega življenja.

Uvod

„On je hudič.“

Draven de Montague, četrty grof Ravenswoodski, je zaničljivo zaprhutal ob obtožbi, ki je prišla iz Hughovih ust, ko sta stala pred prestolom kralja Henrika II. Nekaj korakov za njima sta stala Dravnov brat in eden od Hughovih mož. To obtožbo je slišal že nešteto krat.

Ironično se je našobil in mu hitro pritrdil. „Ah, seveda, spočet v peklu in prisesan na cizek hudiča. To brez težav priznam.“ Ne nazadnje je bilo govora o njegovem ugledu. In na tem kaotičnem področju je bil Draven nesporni vladar.

Dva stražarja sta nepremično kot kipa stala ob prestolu, na katerem je sedel kralj. Oblečen v temno vijoličasto, z zlato krono, ki se je bleščala v soju bakel,

Henrik nikakor ni kazal navdušenja, ko je s pogledom zaobjel oba plemiča.

Čeprav je Draven prelival lastno kri in žrtvoval še veliko več, da bi ubranil Henrikovo krono, je poznal meje kraljevega potrpljenja. In v tem trenutku sta s Hughom te meje nedvomno prekoračila.

Hugh je impulzivno stopil korak naprej in se približal Henrikovemu prestolu. „Vaše Veličanstvo, hočem, da pusti moje posesti pri miru. Sam ima dovolj zemljišč, da se lahko zadovolji z njimi in drži prste stran od Warwicka.“

Henrik Plantagenet ni bil človek, ki bi ga bilo mogoče zlahka sprovcirati. Bil je odločen in pogumen mož, ki je imel z Dravnom veliko skupnega. Poleg tega je bil Dravnov dolžnik.

V njegovih očeh je začela goreti peklenska jeza.

Ob tem pogledu se je Hugh spametoval in se umaknil ter usmeril pogled v kamnita tla.

Henrik se je obrnil k Dravnu in zavzdihnil: „Ne razumem, kako je prišlo do tega spora. Draven, vi pravite, da vas je napadel Hugh, in vi, Hugh, trdite, da vas je napadel Draven. In nihče od vaju naj ne bi bil pobudnik spora. To me spominja na dva nevezgajena pamžja, ki se prepirata zaradi igrače in oba glasno kričita: ‚Nisem jaz začel.‘ Predvsem od vas, Draven, bi pričakoval malce več preudarnosti.“

Draven se je na vso moč trudil, da ne bi pokazal jeze, ki je vrela v njem. Henriku je zvesto služil več kot polovico svojega življenja. Vendar pa ni bil bedak in odgovarjal je le sam sebi. To je Henrik ugotovil že davno in prav zato je v grofu videl tako dragocenega zaveznika. Ta vez se je tkala na bojnih poljih in je bila prelita s krvjo.

Jeza v njem je naraščala in drznil si je zazreti se kralju naravnost v oči. „Kot dobro veste, se ne pustim nikomur ustrahovati in tudi temu človeku se ne bom uklonil, saj napada moje kmete in pleni moja polja. Če Hugh hoče vojno, sem, prisegam pri bogu, pripravljen nanjo.“

Henrik je pogledal kvišku in se zazrl v strop, kot da išče pomoč svetnikov. „Naveličan sem že sporov med fevdnimi gospodi. Zavedam se, da je pod Stephenovo vladavino vladal kaos, vendar so ti časi minili. Zdaj tej deželi vladam jaz, Henrik, in prizadeval si bom za mir.“ Pogledal je Dravna v oči. „Razumete?“

„Da, gospod.“

Henrik je nato preusmeril pogled na Hughha, ki je še vedno strmel v tla. „Pa vi?“

„Da, gospod.“

Henrikove stroge poteze so se nekoliko omehčale. „Dobro. A ker nisem tako neumen, da bi pustil dvema mišma, da se podita po istem polju, medtem ko je

mačka zaposlena drugje, moramo skleniti trajnejši dogovor.“

Dravnu je začela vreti kri. Henrika je poznal dovolj dobro, da je vedel, da mu njegova odločitev ne bo po godu.

„Ker očitno nihče od vaju noče priznati, kdo je napadel prvi, bom uporabil salomonsko rešitev. Če bo vsak od vaju posedoval nekaj, kar drugemu veliko pomeni, bosta morda dvakrat premislila, preden bosta zopet izzvala sovražnost.“

„Kaj mislite s tem, Vaše Veličanstvo?“ je vprašal Hugh, pri čemer je bilo v njegovem glasu zaznati zaskrbljenost.

Henrik se je pogladil po svoji rdečerrjavi bradi. „Vi imate hčer, kajne Hugh?“

„Da, gospod. Pravzaprav imam tri.“

Henrik je prikimal, nato pa pogledal Dravna, ki se mu je smelo zazrl v oči.

„Kaj pa vi, Draven?“

„Imam ničvrednega brata, ki se ga že leta poskušam znebiti.“

Omenjeni brat, ki je stal deset korakov za grofom, je ogorčeno zapuhal, a je pred kraljem modro molčal.

Vidno presenečen nad Dravnovim odgovorom je Henrik vprašal mlajšega od bratov: „Povejte nam,

Simon, kaj je vašemu bratu najdragocenejše na tem svetu?“

Draven se je ozrl čez ramo in opazoval, kako se njegov brat kot črv pred ostrim kljunom ujede zvija pod kraljevo pozornostjo. S sklonjeno glavo je Simon začel jecljati: „Vaše Veličanstvo, v resnici mu je resnično pomembna le njegova čast. Za to, da bi jo zaščitil, bi bil pripravljen tudi umreti.“

„Razumem,“ je rekel Henrik premišljeno. „Spoznal sem že, kako daleč je pripravljen iti zavoljo svoje časti ... Dobro. Od Dravna bom torej zahteval, da pri svoji časti priseže, da Hugh ne bo več napadal ali kako drugače nadlegoval, Hugh pa mu mora kot jamstvo v varstvo izročiti eno od svojih hčera.“

„Kaj?“ je zarjovel Hugh tako glasno, da se je Draven zbal, da bodo stropniki prestolne dvorane popadali na tla. „Saj ne mislite resno, Vaše Veličanstvo.“

Henrik je vanj uperil srdit pogled. „Pozabili ste, da stojite pred kraljem. Lahko vas obtožim veleizdaje.“

Hughov obraz je postal še bolj temno rdeč, kot je bilo škrlatno rdeče ogrinjalo, ki je pokrivalo Dravnov oklep. „Vaše Veličanstvo, rotim vas – ne zahtevajte tega od mene. Moje hčere so nežna, krhka bitja, ki niso vajena trdega življenja in moške družbe. Najstarejša se bo čez nekaj tednov poročila, njena sestra, ki je nuna, pa se je zaprisegla redu svete Ane. Od njiju ne morete

zahtevati, da prekršita svojo zaobljubo in za nedoločen čas postaneta njegovi ujetnici.“

„Kaj pa tretja hči?“

Na Hughovem podolgovatem, ovenelem obrazu se je zarisala ledena groza. „Za božjo voljo, gospod, Emily je najbolj krhko bitjece tega sveta. Že ob najmanjšem preplahu se trese kot šiba na vodi in prepričan sem, da bi že po eni sami uri v družbi Ravenswooda umrla od strahu. Prosim vas, ne zahtevajte tega od mene.“

Henrik je nagubal čelo. „Želel bi si, da bi lahko sprejel drugačno odločitev, toda sit sem neprestanega pritoževanja in medsebojnega obtoževanja. Jutri moram oditi v Hexam, da zgladim spor med dvema baronoma, ki se očitno ne moreta zediniti glede meja svojih posesti. Želim si le miru!“ je zahrumel Henrik.

„Mar niste bili vi tisti, Hugh, ki ste prosili, naj posredujem v tem sporu? Zdaj vam ponujam rešitev težave. Torej sprejmite mojo odločitev in si ne drznite oporekati kraljevi volji!“

Nato je nadaljeval v nekoliko mirnejšem tonu: „Lady Emily boste predali Dravnu v varstvo.“

Ženska v moji hiši? Ob tej misli so se Dravnove ustnice začele kriviti v porogljiv nasmeh in imel je na jeziku, da bi rekel Henrik, naj pozabi na vse skupaj, vendar pa mu je ob pogledu na njegov obraz postalo jasno, da je bolje, da ne oporeka kraljevi volji.

Nato se je zgodilo nekaj neverjetnega. Hugh je padel na kolena pred kraljevim prestolom. Njegovo rumeno-belo ogrinjalo je zaplapolalo okrog njega, ko se je sklonil in se s čelom dotaknil kamnitih tal.

„Prosim, Vaše Veličanstvo,“ je moledoval Hugh s tresočim glasom. „Ne morete mi vzeti hčere, od Ravenswooda pa zahtevati le zaprisego. Rotim vas. Emily je ... moje življenje. Lahko vzamete vsa moja posestva, a ne ločite me od moje hčere.“

Za trenutek se je Dravnu skoraj zasmilil, toda nato se je spomnil vasi, ki je sredi noči pogorela. Spomnil se je žensk, ki so bile posiljene in umorjene v svoji postelji.

Če ga Henrik ne bi poklical k sebi, bi se maščeval in zavzel Hughovo trdnjavo ter porušil njene zidove.

A kralj je bil Hughovemu očetu dolžan uslugo in Draven kot kraljev fevdni gospod ni smel Hughu storiti ničesar žalega brez kraljevega odloka.

Če mu je bilo to všeč ali ne, se je zavedal, da bo le prisotnost lady Emily v njegovi graščini zagotovila varnost njegovih ljudi. In kot vedno je bil pripravljen zaščititi tiste, za katere je bil odgovoren, in storiti, kar je od njega zahteval kralj.

Henrik se je zatopljen v misli pogladil po bradi, medtem ko je poslušal Hughga, ki je obupano prosil za usmiljenje. „Vstanite, Hugh.“

Hugh se je postavil na noge in v njegovih očeh so se zrcalile solze.

„Slišal sem vašo prošnjo in zagotavljam vam, da Draven zelo resno jemlje svojo zaprisego. S svojimi dejanji je že večkrat dokazal, da o njegovi vdanosti nikakor ne gre dvomiti. Vendar ker ste vi znani po tem, da radi prelomite svojo zaobljubo, moram tokrat poskrbeti, da se ohrani mir.“

S tem je imel kralj v mislih obljubo, ki mu jo je nekoč dal Hugh, da ga bo podprl v njegovi bitki za prestol. Toda dva meseca pozneje se je Hugh postavil na stran kralja Stephena.

Hughu ni bilo moč zaupati. Nikoli.

„Če Vaše Veličanstvo dvomi o moji vdanosti, zakaj mi potem še niste vzeli posesti?“ je vprašal Hugh.

Henrikove nosnice so se razširile. „Za to se lahko zahvalite svojemu očetu. In namesto da me sprašujete o mojih motivih, bi lahko bili hvaležni za mojo prizanesljivost in to na primeren način tudi pokazali. Draven bo imel vašo hčer v oskrbi eno leto. In če se boste v tem času izkazali za častivrednega, se bo vrnila k vam.“

Hughov obraz je okamnel. „Ravnate tako, kot da sem jaz tisti, ki je začel vse skupaj,“ je zamrmral. „Zakaj sem jaz deležen tako hude kazni, medtem ko on ...“

„Tišina!“ je zarjovel Henrik. „Če iz vaših ust prileti samo še ena tako predrzna beseda, vas bom oropal vsega, kar vam je drago.“

Hugh je modro obdržal jezik za zobmi, a v njegovih očeh je gorelo divje sovraštvo.

Henrik je pomignil svojemu pisarju, naj dogovor prenese na papir. „Če boste v naslednjem letu napadli Dravna ali kogarkoli od njegovih ljudi ali katerokoli od njegovih posesti, bo lahko z vašo hčerjo počel, kar ga bo volja.“

Hugh je s pogledom oplazil Dravna. „Kaj pa, če ji bo storil kaj žalega ali jo spravil v sramoto?“

Henrikov obraz je otrdel. „Kot kraljeva desna roka prav dobro ve, kakšna usoda čaka izdajalce. Dravnu sem zaupal svoje življenje. In če pri okostju svetega Petra priseže, da vaši hčeri ne bo storil ničesar žalega, mu bom verjel. Da bi vas rešil skrbi, bom prosil enega izmed svojih zdravnikov, naj zdaj in čez leto dni pregleda vašo hčer, da se boste lahko prepričali, da se je k vam vrnila v enakem stanju, kot ste jo oddali.“

Henrik se je obrnil k Dravnu in nadaljeval: „Lady Emily bom imel za svojo varovanko. In karkoli žalega ji bo storjeno, bom štel za osebni napad. Ali obljubljate, da jo boste varovali?“

„Varoval jo bom s svojim življenjem.“

„Dobro. Pojdite zdaj in poiščite našega duhovnika ter prisezite pred njim.“

Henrik je usmeril pogled v Hughja in nadaljeval: „Draven bo odšel z vami domov in poskrbel, da bo vaša hči prešla v njegovo varstvo. Če se bodo moji sli vrnil iz Ravenswooda s sporočilom, da je ni tam, se vam ne piše nič dobrega.“

Sovražno nastrojena grofa sta se hkrati priklonila in skupaj s svojima spremljevalcema ritensko zapustila prestolno dvorano.

Kakor hitro so se za njima zaprla težka lesena vrata, je Hugh stisnil prste v pest in siknil proti Dravnu: „Tako ali drugače, to sramoto boste plačali z življenjem.“

„Ali mi grozite?“ je vprašal Draven, pri čemer je bilo v njegovem glasu zaznati, da se ob tem zabava. Zadnje, česar se je na tem svetu bal, je bila smrt. Pravzaprav bi jo sprejel z olajšanjem.

Simon je zgrabil Dravna za roko in ga odvedel stran. „Bodita previdna,“ je jezno zašepetal. „Kralj vaju še vedno lahko sliši. Bi se kateri od vaju rad spet zagovarjal pred njim?“

V Hughovih očeh se je zableščala zloba. Nato se je zasukal na peti in odkorakal proč.

„Brez skrbi, Hugh, vašo hčer bom toplo sprejel v svoj dom.“

S hodnika se je zaslišala kletvica, a Hugh se ni ozrl. Šele ko je grof izginil iz njegovega vidnega polja, je Draven dovolil svojim čustvom, da so privrela na plano.

Med stenami graščine v Ravenswoodu že dvajset let ni bilo nobene ženske. Zaprl je oči, da bi iz zavesti pregnal grozljive spomine, in želel si je, da bi lahko pozabil krike groze in moledovanja za usmiljenje, ki so odmevali v njegovi glavi.

In zdaj bo pod njegovo streho spet živela ženska ...

„Saj je samo za eno leto,“ je zašepetal Simon.

Draven ga je predirljivo pogledal. „Si pozabil na prekletstvo, brat?“

„Ti nisi tvoj oče.“

Draven je nagubal čelo. „Res misliš tako? Mar nisem tako hiter in spreten na bojnem polju, kot je bil on? Mar ne govorijo vsi, da sem njegova kopija?“

„Ti nisi tvoj oče,“ je ponovil Simon.

A Draven ga ni več poslušal. Poznal je namreč resnico. Bil je sin svojega očeta in za razliko od Simona se je po njegovih žilah pretakala umazana kri.

S tem ko bo žensko plemiškega rodu pripeljal v Ravenswood, bo podpisal njeno smrtno obsodbo. In zdaj bo pri svoji časti prisegel, da bo poskrbel za njeno dobro počutje.

Usoda je bila resnično kruta in tega dne se mu je na glas posmehovala.

Prvo poglavje

„Vse, kar mora ženska vedeti o moških, je, da so sužnji svojega organa, ki ga skrivajo med nogami. Če boste ugajali njihovemu mednožju, si boste zagotovili popoln nadzor nad njimi. Ko namreč njihovo mednožje prevzame nadzor, jim možgani odpovedo.“

Emily je sedela na svoji postelji poleg sestre Joanne in se trudila zadržati smeh ob tej Alysini izjavi, da je ne bi užalila.

Nato pa je naredila napako in pogledala Joanne in obe sta prasnili v smeh.

Videti je bilo, da se njeni spletični Alys to ne zdi prav nič smešno. Emily se je odkašljala in stisnila ustnici ter se na vso moč trudila, da bi se uprla smehu.

Alys je uprla roke v boke in se skremžila. S svojo majhno, drobceno pojavo ni delovala kot nekdo,

ki bi se ga bilo treba bati. A sestri sta bili tisti, ki sta jo spraševali o teh zadevah. Torej bi ji lahko vsaj prisluhnili, ne da bi se pri tem krohotali.

„Mislila sem, da me resno sprašujeta o teh rečeh.“

„Oprostite nama, Alys,“ je rekla Emily in se odkašljala ter spodobno sklenila roke v naročju. „Od zdaj naprej se bova lepo obnašali.“

Pravzaprav jima kaj drugega niti ni preostalo, saj sta se odločili, da Emily poiščeta moža, in ker se nobeni od njiju niti sanjalo ni, kako pripraviti moškega, da se poroči, je bila Alys edina ženska v graščini, ki sta si jo upali vprašati. Vse ostale bi takoj stekle k njenemu očetu in mu vse izblebetale.

Alys je vrgla svojo črno kito čez ramo in skomignila z rameni: „Kot lahko potrди lady Joanne, je zapeljati moškega otročje lahko, precej težje pa ga je obdržati.“

Joannina lica so se obarvala rdeče, kar je še bolj poudarilo njene modre oči. „Kakšna neumnost – vse, kar sem naredila, je bilo to, da sem vstopila v prostor. Niles je bil tisti, ki me je zapeljal.“

Alys je zmagoslavno dvignila roko. „Kot sem že rekla, zapeljevanje je ...“

„Ampak kaj pa, če možki noče biti zapeljan?“ ji je skočila v besedo Emily.

Alys je znova uprla roke v boke. Čeprav je bila dve leti mlajša od Emily, je imela bogate izkušnje z moškimi in je med vsemi mladimi ženskami v grofiji veljala za pravo poznavalko.

„Milady ...“ je začela Alys potrpežljivo. „Nedolžnost sem izgubila, ko sem bila komaj dekle, in lahko vam zagotovim, da se še ni rodil moški, ki ne bi bil pohoten. Edini razlog za to, da se vam doslej še ni bilo treba otepati snubcev, je vaš strogi oče.“

Temu Emily ni mogla oporekati. Njen oče je bdel nad svojimi hčerami, kot da bi bile kronski dragulji. Bog ne daj, da bi jih kateri od moških samo pogledal ...

Kaj šele, da bi se jih dotaknil ...

Bila je resnično presenečena, da je Nilesu še kaj ostalo pod njegovo bavtaro.

Nato jo je prešinila še ena misel. „Kaj pa, če si ga bom želela in si bo on želel drugo?“

„Ah, lady Emily!“ je zavzdihnila Alys. „Vaši stavki se vedno začenjajo s *Kaj pa, če ...* in *Ampak ...* Predpostavljajmo, da bi ga zanimala druga ženska. V tem primeru morate preprosto samo ostati v njegovi bližini. Podarite mu bleščeč nasmeh, pokažite mu malce golega gležnja ...“

„Gleženj!“ je lovila sapo Emily. „Od sramote bi se pogreznila v zemljo.“